

Arrest

nr. 257 103 van 23 juni 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en hun minderjarig kind X, die verklaren van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 februari 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 april met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 november 2020 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet).

Op 8 februari 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf voor de betrokkenen, die bij hun asielaanvraag verklaarden te heten:

G., I., geboren op (...)1983 te Dhaka (R.R.nr. ...)

+ echtgenote/partner:

G., M., geboren op (...)1984 te Dhaka (R.R.nr. (...))

die bij huidige procedure paspoorten voorleggen met de volgende identiteitsgegevens:

K., M. I., geboren op (...)1983 te Dhaka

+ echtgenote: H., M., geboren op 01.01.1984 te Dhaka

optredend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers voor hun minderjarige kind

G., Z. M., geboren op (...)2018 te Kortrijk (R.R.nr. ...)

Nationaliteit: Bangladesh

Adres: (...)

opgesteld en ondertekend door hun advocaat op 16.11.2020, en ingediend dd. 17.11.2020 (datum vermeld op het attest van inontvangstname, bijlage 3), gevolgd door een positieve adrescontrole op 14.12.2020, waarvoor op 11.01.2021 een attest van inontvangstname, bijlage 3 werd afgeleverd,

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Voorafgaandelijke opmerking: er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds de buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De raadsheer van de betrokkenen heeft nagelaten om dit onderscheid te respecteren.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie, waaronder de lange duur van hun onafgebroken verblijf sedert april 2011, het voorleggen van een attest inzake de gevolgde cursus maatschappelijke oriëntatie, de gevolgde Nederlandse taallessen, hun elementen van tewerkstelling, hun vrienden- en kennissenkring en de geboorte en scholing van hun kind in België, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Daar de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de gegrondheid van de zaak.

De betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Hun asielaanvraag dd. 22.04.2011 werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister op 28.09.2012 afgesloten door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (afgekort tot RVV) met de weigering om aan hen de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen. We merken op dat de bevoegde asielinstanties geen geloof hebben

gehecht aan hun asielrelaas, daarbij wijzend op de onderlinge tegenstellingen in de verklaringen van de echtlieden.

De duur van de procedure – namelijk 1 jaar 8 maanden en 6 dagen – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Op 23.10.2017 verklaarden de verzoekers zich een 2de maal vluchteling. Op 15.12.2017 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om hun meervoudige asielaanvraag in overweging te nemen. Deze beslissing werd hen betekend op 18.12.2017.

We stellen vast dat de duur van deze procedure nog veel korter is dan hun 1ste procedure. Bovendien hebben ze deze duur enkel aan zichzelf te wijten, daar ze ondanks de definitieve weigeringsbeslissing, toch een nieuwe aanvraag om internationale bescherming hebben ingediend en dat blijkbaar zonder echt nieuwe elementen aan te brengen. Dit laatste blijkt uit het feit dat een weigering tot in overwegingname werd genomen.

Derhalve hebben de problemen in hun land van herkomst reeds het voorwerp uitgemaakt van 2 asielaanvragen. Ondanks de 2 weigeringsbeslissingen desbetreffende vanwege de bevoegde asielinstanties, houden de verzoekers in voorliggend verzoekschrift vol dat ze vrezen voor een terugkeer naar het herkomstland, waar volgens hen een onveilige toestand zou heersen en het politiek en sociaal-economisch klimaat slecht zou zijn. Daarbij doen ze beroep op art. 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (verder afgekort tot EVRM) en op art. 1 van het Verdrag van New York, waarbij ze opwerpen dat hun leven primeert op het vervullen van een formaliteit. De verzoeken om internationale bescherming werden echter afgewezen, en dus kan een herhaling van reeds eerder aangehaalde problemen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van art. 9 bis van de wet in België in te dienen.

De Europese richtlijn 2004/83/EG van 29/04/2004 inzake de minimumnormen voor de voorwaarden, die vervuld moeten worden door onderdanen van derde landen of door staatlozen, om aanspraak te kunnen maken op de vluchtelingenstatus of door personen die om andere redenen internationale bescherming behoeven en inzake de inhoud van deze statuten, werd in het Belgisch nationaal recht opgenomen en is van toepassing sinds 10/10/2006. Bijgevolg hoort het onderzoek van de in het huidig verzoekschrift ingeroepen elementen te gebeuren binnen een specifiek georganiseerde procedure. Deze procedure (voorzien door de Artikels 50 en 51 van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en door Artikel 77 §1 en 2 - als overgangsmaatregel- van de wet van 15/09/2006 tot wijziging van de Wet van 15/12/1980) valt niet onder de bevoegdheid van de Dienst "Uitzonderlijk Verblijf" bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een argumentatie die een beroep inhoudt op de subsidiaire-beschermingsstatus kan bijgevolg niet dienstig worden aangehaald als buitengewone omstandigheid daar de betrokkenen dienen gebruik te maken van de geëigende procedure.

In deze context wordt toegevoegd dat de verzoekers zelf geen enkel nieuw element aanbrengen waarom ze niet zouden kunnen terugkeren. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoekschrift om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van de asielinstanties. De verzoekers pogen een beeld van de algemene situatie in hun land te schetsen, doch tonen niet het individuele risico inzake hun persoonlijke veiligheid aan bij een zelfs tijdelijke terugkeer, zodat er geen buitengewone omstandigheid blijkt.

*Anderzijds is gebleken dat de betrokkenen tijdens hun asielprocedure een aliasidentiteit hebben gebruikt, daar ze bij de huidige procedure paspoorten met andere identiteitsgegevens voorleggen, zodat er van de geloofwaardigheid bij hun oorspronkelijke vluchtrelaas helemaal niets meer overeenind blijft. *Fraus omnia corrumpit.**

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient de verzoek(st)er zijn/haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl het in casu enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. Het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen

foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan evenmin weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Vervolgens werden de betrokkenen op 19.12.2017 het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten (afgekort tot BGV), de bijlage 13 quinquies, met een termijn van 15 dagen, hen betekend dd. 22.12.2017.

De verzoekers verkozen echter om geen gevolg te geven aan deze wettelijke verplichting en verblijven sindsdien op irreguliere wijze in België. Uit een dergelijk precair verblijf kunnen nochtans geen rechten geput worden met het oog op een verblijfsmachtiging.

Het indienen van onderhavige aanvraag tot verblijfsmachtiging kan geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of de weigering van de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkenen reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput hebben.

Opgemerkt wordt dat verzoekers, eenmaal op het Belgische grondgebied, hun verblijf hebben proberen rekken door nog tal van andere procedures aanhangig te maken, die stuk voor stuk werden afgesloten met een weigeringsbeslissing.

Zo hebben ze beroep gedaan op 6 procedures op grond van art. 9 ter omwille van medische redenen:

1/- De aanvragen dd. 24.08.2012 en

2/- 21.11.2012, werden (na een aantal intrekkingen en een vernietiging) samen genomen en op 10.03.2014 afgesloten met een ongegronde beslissing, voorzien van een BGV met een termijn van 30 dagen, hen betekend dd. 24.03.2014. Op 09.07.2014 werd het beroep tegen deze beslissing verworpen door de RVV.

3/- De 3de aanvraag dd. 27.02.2013, werd op 16.04.2013 onontvankelijk verklaard, met kennisgeving op 22.04.2013.

4/- De 4de aanvraag dd. 21.09.2015 werd op 15.10.2015 onontvankelijk gezet wegens herhaling van elementen, met BGV bijlage 13, betekend dd. 26.10.2015. Op 11.07.2017 werd het beroep verworpen door de RVV.

5/- De aanvraag dd. 19.09.2016 werd op 08.02.2017 eveneens afgesloten met een onontvankelijke beslissing wegens de herhaling van elementen, opnieuw met een BGV, de bijlage 13, deze keer met een termijn van 0 dagen, betekend dd. 21.02.2017.

6/- Voor de 6de aanvraag dd. 01.02.2018 werd op 28.02.2018 een onontvankelijke weigeringsbeslissing genomen met BGV bijlage 13, termijn 0 dagen, betekend dd. 14.03.2018. Het beroep tegen deze beslissing werd op 12.11.2018 verworpen door de RVV.

Ondanks al deze weigeringsbeslissingen houden de betrokkenen vol dat ze niet terug kunnen keren naar hun land van herkomst omwille van medische redenen. In het verzoekschrift wordt verwezen naar de medische problemen van mijnheer waarvoor hij in behandeling is. Doch voor mijnheer worden geen medische stavingstukken voorgelegd. Een bloot argument kan niet dienstig worden aangewend als buitengewone omstandigheid. Onze dienst gaat ervan uit dat het hier gaat om een vergissing, en dat de aangehaalde medische problematiek mevrouw betreft, daar in de bijlagen wel stukken worden voorgelegd op naam van mevrouw.

Ook hier dient verwezen te worden naar de geëigende procedure, die zoals hierboven aangegeven, zeker gekend is door de betrokkenen.

Alhoewel onze dienst vanuit humanitair standpunt in 1ste instantie het niet onmiddellijk nodig vindt om te twifelen aan een mogelijks psychisch of ander lijden van (één van) de betrokkene(n), kunnen we niet anders dan vaststellen dat

- de voorgelegde stukken reeds gedateerd zijn (van 2012, 2016,...),

- dat de bevoegde medische dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken reeds na onderzoek inzake 6 aanvragen besliste dat de medische redenen niet zwaarwichtig genoeg waren om te leiden tot een positieve beslissing,

- dat er geen actualisaties werden voorgelegd zodat niet blijkt dat de medische problemen actueel zijn,

- dat nergens uit blijkt dat een behandeling of begeleiding niet mogelijk zou zijn in het herkomstland en

- dat bijgevolg de medische problematiek geen belemmeringen vormt om af te reizen.

- In casu worden de verzoekers geenszins verplicht om terug te keren naar de regio in het herkomstland die ze naar eigen zeggen ontvlucht hebben.
- Concluderend dient opgemerkt dat er aldus geen schending is van art. 3 EVRM.

Bovendien hebben de verzoekers 3 procedures opgestart op grond van art. 9 bis:

1/ De 1ste aanvraag dd. 05.08.2013 werd op 18.03.2014 geweigerd met een onontvankelijkheidsbeslissing, voorzien van een BGV, de bijlage 13 met een termijn van 30 dagen, hen betekend dd. 31.03.2014. Het beroep tegen deze beslissing werd op 09.07.2014 door de RVV verworpen.

2/- De 2de aanvraag dd. 29.11.2019 werd op 30.09.2020 onontvankelijk verklaard, met BGV, de bijlage 13, opnieuw met een termijn van 30 dagen, hen betekend dd. 10.11.2020.

3/- Voorliggend verzoekschrift ingediend dd. 17.11.2020, is dus reeds het 3de op rij. Daarbij dient dan nog eens opgemerkt te worden dat zij naar aanleiding van deze aanvraag besloten hebben om paspoorten voor te leggen met andere identiteitsgegevens dan de gegevens die ze bij hun aankomst in België, bij hun 1ste asielaanvraag hebben opgegeven.

Aldus kan de argumentatie van de verzoekers wijzend op

- de lange duur van hun onafgebroken verblijf sedert april 2011 en op
- de parellel met de wet van 22.12.1999, criterium 1, stellende dat de duur van het verblijf als verworven termijn dient te worden beschouwd,
- tevens menend dat de procedures onredelijk lang duurden, quod non, en dat, daaruit voortvloeit
- dat de integratie vermoed moet worden,
- zeker wanneer de procedures samengeteld worden, en
- dat ze in aanmerking komen voor crit. 2,4° juncto 9,9°, inzake gezinnen die hier langer dan 5 jaar verbleven en waarvan de asielpcedure langer dan 1 jaar duurde, niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Immers, de door de verzoekers talrijk aangespannen procedures werken in casu niet in hun voordeel, doch eerder in hun nadeel.

- Ze hebben de duur van hun verblijf op het grondgebied nodeloos en moedwillig proberen te rekken door tal van procedures op te starten, die geen van allemaal hebben geleid tot een positief resultaat.

- De duur van de asielpcedures wordt niet als onredelijk lang beschouwd.

- Indien met welwillendheid (hier wel nodig gezien de 3 intrekkingen van de Dienst Vreemdelingenzaken en 1 vernietiging door de Raad Van Vreemdelingenbetwistingen inzake de 1ste 2 aanvragen art. 9 ter) wordt gekeken naar het feit dat ze tijdens hun 1ste asielaanvraag dd. 22.04.2011 een 1ste aanvraag op art. 9 ter hebben ingediend, die pas na de weigeringsbeslissing van de asielaanvraag, werd afgesloten (mits eerst 3 intrekkingen van de Dienst Vreemdelingenzaken en 1 vernietiging door de Raad Van Vreemdelingenbetwistingen) met een definitieve weigeringsbeslissing betekend op 24.03.2014, zodat ze feitelijk recht hadden op de verlenging van de voorlopige verblijfstitel, het attest van immatriculatie, afgeleverd in het kader van de asielpcedure, tot 24.03.2014, dan nog stellen we vast dat dit slechts een periode van 2 jaar 11 maanden en 2 dagen betreft, wat nog geen onredelijk lange duur vormt, temeer daar hun kind toen nog niet geboren was en er hier dus geen sprake is van scholing van een minderjarige tijdens legaal verblijf.

- Het louter indienen van een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van art. 9 bis of art. 9 ter verandert overigens niets aan de verblijfstoestand van de betrokken vreemdeling, tenzij de aanvraag art. 9 ter ontvankelijk wordt gezet en er dus een onderzoek ten gronde volgt. Na de hierboven vermelde ongegronde beslissing dd. 10.03.2014, betekend dd. 24.03.2014, werden er geen ongegronde beslissingen meer genomen inzake hun aanvragen voor machtiging tot verblijf op grond van art. 9 ter. De 4 overige beslissingen art. 9 ter, genomen tijdens irregulier verblijf, werden afgesloten met een onontvankelijke beslissing zodat we niet inzien waarom de duur van deze procedures zou opgeteld moeten worden.

- De duur van de behandeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf, of die nu op grond van art. 9 bis of op grond van art. 9 ter ingediend werd, vormt geen criterium voor een machtiging tot verblijf. De betrokkenen werden immers op geen enkel moment van hun verblijf "gemachtigd tot verblijf." De betrokkenen wisten dat zij, in het geval de procedures een negatieve afloop zouden hebben, zij vrijwillig het grondgebied dienden te verlaten. Irregulier verblijf is wel degelijk een strafbaar feit in de Belgische wetgeving.

- Het kan voorts niet de bedoeling zijn van de wetgever dat vreemdelingen wier ingestelde procedure om een verblijfsmachtiging om medische redenen te verkrijgen ontvankelijk doch nog niet gegrond werd beschouwd, vrijgesteld zouden zijn van de voorwaarde buitengewone omstandigheden aan te tonen bij het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de

vreemdelingenwet. De wetgever heeft immers voorzien in twee verschillende procedures, elk met hun eigen finaliteit. Voor zover uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat ze de cumulatie van procedures van belang acht, kan dit op zich geen buitengewone omstandigheid vormen. Er anders over oordelen zou betekenen dat het opstarten van meerdere procedures zoals de verzoekende partij deed en het aan elkaar rijgen van een behandelingsduur op zich zou volstaan om als buitengewone omstandigheid te gelden wat niet de bedoeling van de wetgever kan zijn. (RVV Arrest 142.377 dd. 31.03.2015 inzake O.V.nr. 6564934)

- De wet van 22.12.1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, betrof een enige en unieke operatie. De criteria vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van art. 9 bis van de wet van 1980. Geen van de betrokkenen bevond zich ten gepasten tijde, namelijk januari 2000 op het Belgische grondgebied.

- De Raad van State heeft in haar arrest nr. 220.932 dd. 10.10.2012 uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19.07.2009 "integraal is vernietigd" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde krachtens artikel 9 bis beschikt, geen reden vormt "om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19.07.2009 te steunen."

- De verzoekers hebben doelbewust de bevelen om het grondgebied te verlaten, genegeerd.

Het is voor het leeuwendeel tijdens dit precaire verblijf met A.I. en daaropvolgende jarenlange irreguliere verblijf dat het integratieproces, in welke mate dan ook, plaatsvond. Zodoende pogen de betrokkenen om de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen, wat hen niet in dank kan worden afgenomen. Uit precair verblijf met AI en langdurig illegaal verblijf kunnen nochtans geen rechten geput worden met het oog op het bekomen van een machtiging tot verblijf.

De verzoekers verduidelijken niet op welke wijze hun integratie hen dan precies verhinderen om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag.

De betrokkenen leggen een attest voor inzake een gevolgde cursus maatschappelijke oriëntatie. Dit vormt geen belemmering om terug te keren naar het herkomstland.

De door hen gevolgde Nederlandse taallessen situeren zich op het niveau NT2 Breakthrough (attest dd. 17.08.2011) en daarenboven bewijzen ze hun inschrijving voor het niveau Waystage 2011-2012. De door de betrokkenen aangetoonde gevolgde Nederlandse taallessen situeren zich met andere woorden op het Breakthrough-niveau, dus op de 1ste drempel van het overlevingsniveau. We merken op dat dit het laagste niveau is dat een anderstalige kan beheersen. De betrokkene heeft niet op objectieve wijze, aan de hand van schoolattesten van erkende onderwijsinstellingen, aangetoond dat hun kennis van het Nederlands inmiddels geëvolueerd zou zijn. Nergens uit blijkt dat de betrokkenen op heden nog steeds Nederlandse taallessen zouden volgen. Bijgevolg kan hun kennis van de Nederlandse taal niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid.

De verzoekers halen hun werkbereidheid in een knelpuntberoep aan alsook hun tewerkstellingsbeloften, uitgaande van een hoteleigenaar. Ze leggen voor hen beiden interimcontracten en -loonfiches voor van de periode 2012 en 2013. Hun werkwillegheid en de elementen van tewerkstelling, kunnen echter niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het is de betrokkenen na de afsluiting van hun asielprocedures immers niet langer toegestaan om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. Daar tegenover staat dat de verzoekers niet aantonen dat zij in het herkomstland geen inkomsten uit arbeid zouden kunnen halen om te voorzien in de eigen levensbehoeften en die van hun kind.

Dat hun kind in België werd geboren op (...)2018 en alhier sedert 25.02.2020 ingeschreven is in de kleuterschool, wijzigt niets aan de verblijfstoestand van dit kind. De verzoekers stellen dat hun kindje geen band heeft met het thuisland en de taal van het thuisland niet zou kennen. De betrokkenen hebben, tegen beter weten in, ervoor gekozen om tot op heden verder in ons land te verblijven, waarbij ze het schoolbezoek van hun kindje moedwillig hebben laten opstarten, en plaatsvinden, ook wat dit schooljaar betreft, tijdens dit irreguliere verblijf, waarbij ze nog steeds pogen om de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen. Zodoende schaden ze het hoger belang van hun kind. Bijgevolg, dat hun kind schoolgaande is, vormt geen buitengewone omstandigheid en verantwoordt dus niet dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9 bis van de wet in België wordt ingediend. De betrokkenen hebben de situatie aan zichzelf te wijten door zich in precair verblijf te installeren. De betrokkenen brengen trouwens geen enkel element aan, dat aantoonde dat een scholing niet in het herkomstland kan verkregen worden. Bovendien vergt die scholing klaarblijkelijk geen bijzonder onderwijs, noch een infrastructuur die niet ter plaatse aanwezig zou zijn. Ze tonen niet aan dat het de

taal van de ouders niet zou kennen, wat op zich tamelijk ongeloofwaardig is. Het gaat hier om een jong kind, dat wel degelijk een band heeft met het herkomstland, daar het dezelfde nationaliteit heeft als de ouders, en van wie redelijkerwijze mag verondersteld worden dat het zich vrij gemakkelijk zal kunnen aanpassen bij een terugkeer naar het herkomstland. Een verblijfsweigering schaadt het hoger belang van het nog zeer jonge minderjarige kind niet. Het is immers in het belang van het kind dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat het samen met de ouders, met wie het een gezin vormt, gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De huidige beslissing geldt aldus voor het hele gezin. Zodoende is er geen schending van Artikel 8 van het EVRM.

De betrokkenen wijzen op hun vrienden- en kennissenkring, waarbij ze de getuigenis van burens, kennissen, vrienden alsook een getuigenis van de burgemeester en een brief van een maatschappelijk werkster van het OCMW voorleggen.

Deze elementen tonen niet aan dat de betrokkene verhinderd zouden zijn om af te reizen en hun aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen volgens de door de wet voorgeschreven wijze.

Artikel 8 van het EVRM kan niet als een vrijgeleide beschouwd worden die de verzoekers zou toelaten om de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekers halen aan dat hun leven primeert op het vervullen van een formaliteit. Verder wordt gesteld dat haar verblijf niet onderbroken zou mogen worden want dat dit het onherroepelijk verlies met zich mee zou brengen van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf, met aanhaling van het proportionaliteitsbeginsel. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, impliceert zo in beginsel niet dat de banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. De vereiste om een vraag tot machtiging van verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland, is echter geen loutere formaliteit. De bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten, zoals illegaal verblijf en/of zwartwerk worden door middel van dit principe beoogd. De betrokkene bouwt de hele redenering rond het nadeel dat dit voor hen oplevert terwijl zij het bedoelde voordeel bekomen hebben ingevolge een ,voor zover bekend, illegale binnenkomst en irregulier verblijf volgend op een afgewezen asielaanvraag. Er is geen sprake van een wettig nadeel wanneer een integratieproces in de Belgische samenleving wordt onderbroken ten aanzien van een vreemdeling zonder verblijfsrecht, zoals in casu.

De geponeerde afwezigheid van elementen van openbare orde vormt geen buitengewone omstandigheid, daar van elkeen die zich in België bevindt, verwacht wordt dat hij of zij zich houdt aan de Belgische reglementeringen. In deze context past het om te wijzen op het feit dat illegaal verblijf wel degelijk een strafbaar feit is en dat de verzoekers van bij aanvang hebben gepoogd om de Belgische overheid te misleiden door een aliasidentiteit te gebruiken bij hun asielaanvraag, daar ze nu een verblijfsaanvraag indienen met opgave van een andere identiteit en voorlegging van geldige paspoorten met andere identiteitsgegevens, wat wijst op gebruikmaking van fraude wat opnieuw een strafbaar feit is. Voor alle duidelijkheid, er gebeurde geen vergelijkend onderzoek van de vingerafdrukken waaruit blijkt dat de houders van de voorgelegde paspoorten dezelfde mensen zijn als diegenen die voorliggende aanvraag indienden.”

Op 8 februari 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris, voor verzoeker, de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die bij zijn asielaanvraag de volgende identiteitsgegevens opgaf:

*Naam, voornaam: G., I.
geboortedatum: (...)1983
geboorteplaats: Dhaka
nationaliteit: Bangladesh*

die echter op latere datum een geldig paspoort voorlegde met de volgende identiteitsgegevens:

*Naam, voornaam: K., M. I.
geboortedatum: (...)1983
geboorteplaats: Dhaka
nationaliteit: Bangladesh*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

De betrokkene beschikt niet overeen geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum.”

Op 8 februari 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing voor verzoekster, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw, die bij haar asielaanvraag de volgende identiteitsgegevens opgaf:

*Naam, voornaam: G, M.
geboortedatum: (...)1984
geboortedatum: Dhaka
nationaliteit: Bangladesh*

die echter op latere datum een geldig paspoort voorlegde met de volgende identiteitsgegevens:

*Naam, voornaam: H. M.
geboortedatum: 01.01.1984
geboorteplaats: Dhaka
nationaliteit: Bangladesh*

wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

De betrokkene legt geen geldig paspoort voor; voorzien van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt geargumenteed ondermeer :

- *de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen*
- *de duur van de procedures, de ingeroepen integratie edm. behoren niet tot de ontvankelijkheidsfase maar tot de gegrondheidsfase*
- *de problemen van verzoekers in het land van herkomst hebben reeds het voorwerp uitgemaakt van een twee asielaanvragen en werden niet aanvaard*
- *er wordt geen individueel risico aangetoond inzake hun persoonlijke veiligheid*
- *Fraus omnia corrumpit gezien er sprake was van een aliasidentiteit bij het indienen van de asielaanvragen*
- *er wordt geen schending van art. 3 EVRM en art. 8 EVRM aanvaard*
- *de eerdere procedures werden allemaal negatief afgesloten en werken niet in hun voordeel maar integendeel in hun nadeel*
- *het gegeven dat het kind in België is geboren verandert hun verblijfstoestand niet*
- *ook alle andere elementen worden niet aanvaard*

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers verblijven sedert lange tijd in België, hebben zich goed geïntegreerd, hun enig kind is in België geboren en zij kunnen onmiddellijk beginnen werken, een eigen inkomen genereren, hebben een minderjarig kind, maar hier wordt ten onrechte totaal geen rekening mee gehouden.

Er werden samen met de aanvraag art. 9 BIS VW verschillende stukken voorgelegd waaruit duidelijk blijkt dat er door verzoekers lessen Nederlands gevolgd werden. Er werden verder ook tal van steunverklaringen voorgelegd. Tevens bewijs dat het kind van partijen schoolloopt in België.

Verzoekers hebben er in hun verzoek art. 9 BIS VW op gewezen dat zij van zodra zij over de vereiste verblijfsdocumenten beschikken, onmiddellijk tewerkgesteld kunnen worden.

Ten onrechte werd met al deze elementen totaal geen rekening gehouden.

Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9 BIS VW.

Er rest eenvoudigweg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9 BIS VW als noch de humanitaire situatie op zichzelf, noch de onmogelijkheid om een aanvraag in te dienen bij een consulaat/ambassade in het buitenland kan leiden tot regularisatie van verblijf.

Er is sprake van een manifeste schending van de ratio legis van art. 9 BIS VW in de mate dat het toepassingsgebied van dit artikel dermate wordt ingeperkt dat het geen toepassing meer kan vinden in het geval van verzoeker.”

2.2 In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van “de beginselen van behoorlijk bestuur” en van het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekers het volgende uiteen:

“De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekers in hun verzoekschrift opgeworpen motieven.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat het afwijzen van een eerdere asielaanvraag niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers met België hebben.

Het feit dat verzoekers in het verleden eenn aanvraag hebben ingediend op basis van de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van enige asielaanvraag en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België nu niet meer zouden mogen inroepen als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

Deze argumentatie geldt des te meer gezien de twee asielaanvragen die werden ingediend dateren van verschillende jaren geleden en de beslissing dienaangaande niet zomaar getransponeerd kan worden naar het heden.

Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoekers aangehaalde elementen, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als grond voor regularisatie.

De bewering alsof er geen bewijzen zijn voorgelegd betreffende de onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst, ontslaat verweerster niet om zelf een afdoende en grondig onderzoek te verrichten desgevallend.

Dat bovendien in de bestreden beslissing al te absoluut wordt geargumenteed waar er wordt vermeld dat geen bewijzen voorliggen inzake onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst terwijl nochtans de procedure art. 9 BIS VW nu juist gestemd is om op basis van humanitaire redenen regularisatie van verblijf te bekomen.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Dat dient vastgesteld dat verzoekers reeds vele jaren in België verblijven zonder legaal verblijf, zij één gezin met hun minderjarig kind vormen vormen, en het wenselijk voorkomt dat verzoekers nu na al die tijd legaal verblijf bekomen, zodat zij het nodige kunnen doen teneinde eigen inkomsten te verwerven.

Dat het buiten de wil is van verzoekers dat dit niet is kunnen doorgaan.

Dat hiermee ten volle rekening dient gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie én het feit dat verzoekers steeds de wil om te werken hebben gehad en bereid zijn om onmiddellijk te werken wanneer zij legaal statuut zullen hebben bekomen, hetgeen een realistische mogelijkheid betreft omdat zij samen met hun verzoek tevens een werkbelofte hebben voorgelegd van een potentiële werkgever.

Dat het geheel van alle elementen in alle redelijkheid dient te worden beschouwd als zijnde voldoende grond voor regularisatie.

Dat nergens in de bestreden beslissing afdoende wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen.

Dat het immers zo is dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat om zelfde redenen als voormeld ook het medegaande bevel om het grondgebied te verlaten, dient vernietigd te worden.”

2.3 In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Dat de werkelijkheid er immers in bestaat dat verzoekers tot op heden in België verblijven en zodoende dienstig zich kunnen beroepen op art. 9 BIS VW en alsdusdanig ook belang hebben bij een dergelijke aanvraag die desgevallend kan ingewilligd worden.

Dat het voorwerp erin bestaat het actueel onregelmatig verblijf op het Belgisch grondgebied te regulariseren, weze in orde te brengen en dat om de aanvraag in België in te dienen buitengewone omstandigheden worden ingeroepen.

Dat de afwijzing van het verzoek art. 9 BIS VW als zijnde onontvankelijk geenszins afdoende gemotiveerd is geworden.

Dat dient vastgesteld te worden dat er geen enkel beletsel bestaat voor verzoekers om een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen en zich hierbij te beroepen op door DVZ of de RW te beoordelen buitengewone omstandigheden.

Dat niet a priori elke aanvraag art. 9 BIS VW kan afgewezen worden als zijnde onontvankelijk en dus niet zou kunnen behandeld worden.

De redenen die door verzoekers werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing worden alle ingeroepen elementen zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

Er is dan ook prima facie een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid gezien deze in het verleden anders werd ingevuld, minstens is er een schending van de motiveringsplicht in die zin dat de afwijkende invulling der discretionaire bevoegdheid in gene mate afdoende wordt verantwoord en er geen rekening wordt gehouden met tal van relevante elementen;

Dat er bovendien sprake is van een afwijzing zonder echt onderzoek, waarmee de verwerende partij geenszins heeft voldaan aan haar plichten terzake bij de afhandeling van een aanvraag regularisatie.”

2.4 In een vierde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van “de beginselen van behoorlijk bestuur”.

Ter adstruering van het vierde middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekers hun aanvraag in hun land van herkomst kunnen indienen.

Dat het jarelang verblijf van verzoekers op het Belgisch grondgebied met samen-woont en medegaande sterke integratie en het feit dat het kind van verzoekers hier naar school gaat, en de onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst die nog absoluter is door de ingevoerde corona-maatregelen en medegaand reisverbod als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Art. 3 EVRM stelt “ Niemand mag onderworpen worden aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Dat verzoekers omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band heeft:

- er is een verblijfsduur op het Belgisch grondgebied van ondertussen verschillende jaren*
- er is de aanwezigheid van een minderjarig kind waarmee zij ook samenwonen en hetwelk schoolloopt in België*
- er is sprake van zeer goede integratie en werkbereidheid en om hun bijdrage te leveren aan de maatschappij*
- er is de totale onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst zowel omwille van eigen problemen maar tevens door de huidige coronamaatregelen en het feit dat het kind sedert jaren schoolloopt in België.*

Dat ingeval verzoekers naar het land van herkomst dienen terug te keren verzoekers hun situatie en deze van hun gezin ten zeerste ontwricht zal zijn.

“ Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen. ”

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat de belangen van verzoekers geenszins gebaat zijn bij het terug naar BANGLA-DESH moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, verzoekers bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling gezien de problemen die zij in het verleden al gekend hebben in hun land van herkomst.”

2.5 In een vijfde middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Dat de situatie tot op heden in het land van herkomst er een is van willekeurig geweld waardoor verzoekers louter al door hun aanwezigheid een reëel risico op bedreiging lopen.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partijen geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van hun asielrelaas, op een mensonterende behandeling zullen ondergaan wanneer zij zouden terugkeren naar het land van herkomst.

Dat er door het automatisch afleveren van een negatieve beslissing art. 9 BIS VW met motivering op basis van art. 7 VW er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een beslissing maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Dat verzoekers destijds dermate bevreesd waren voor vervolging in het land van herkomst dat zij zelfs een asielaanvraag hebben ingediend onder alias-identiteit, hetgeen reeds ten genoegte van recht getuigd van een ernstige situatie. Dat verzoekers uiteraard geen alias-identiteit zouden gebruiken wanneer er geen sprake zou zijn van een ernstig gevaar op vervolging in het land van herkomst.

Dat om dezelfde redenen als hogervermeld de hier bestreden beslissingen ook dienen geschorst te worden aangezien anders een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt voor verzoeker.”

2.6 De middelen worden, gelet op hun onderlinge verknochtheid, samen behandeld.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad verder enkel toe de beoordeling van het bestuur onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In de bestreden beslissing oordeelt verweerder dat verzoekers aan de hand van de in hun aanvraag aangebrachte gegevens niet hebben aangetoond dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De Raad benadrukt dat, waar verzoekers doorheen hun verzoekschrift verschillende keren aangeven dat de aangehaalde bepalingen en/of beginselen zijn miskend doordat de door hen in de aanvraag ingeroepen elementen niet worden weerhouden om de verblijfsmachtiging toe te staan, de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over het al dan niet ontvankelijk zijn van de aanvraag, en meer bepaald

over het voorhanden zijn van de vereiste buitengewone omstandigheden, en niet handelt over de grond van de aanvraag. Dit betoog is dan ook niet dienstig. Nu de aanvraag onontvankelijk is verklaard, blijkt niet dat in de bestreden beslissing diende te worden gemotiveerd waarom de in de aanvraag ingeroepen elementen niet aanvaardbaar zijn om ten gronde de verblijfsmachtiging toe te staan, of in dit verband reeds enig onderzoek diende plaats te vinden.

Verzoekers geven in eerste instantie aan dat geen rekening werd gehouden met hun integratie, hun lang verblijf in België, de geboorte van hun kind in België, het gegeven dat zij onmiddellijk kunnen werken en een eigen inkomen genereren. Zij stellen nog dat zij in hun aanvraag hebben aangetoond dat zij Nederlandse taallessen hebben gevolgd, dat zij meerdere steunverklaringen hebben voorgelegd en dat hun minderjarig kind schoolloopt in België. Zij stellen tevens dat van zodra zij over de vereiste verblijfsdocumenten beschikken zij onmiddellijk tewerkgesteld kunnen worden.

In de bestreden beslissing is er verder wel degelijk rekening gehouden met de door verzoekers ingeroepen duur van het verblijf in België, de elementen van hun integratie en hun tewerkstellingsmogelijkheden van zodra zij legaal verblijf hebben, hun Nederlandse taalkennis, de geboorte van hun kind en het feit dat hun kind schoolloopt in België. Er wordt echter geoordeeld dat deze elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheid, omdat deze de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en niet verantwoord zijn waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend.

Wat de duur van het verblijf in België betreft wijst de gemachtigde er bovendien op dat de duur van hun asielprocedure, met name 1 jaar 8 maanden en 6 dagen, niet van die aard was dat ze als onredelijk lang beschouwd kan worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is geeft aan betrokkenen geen *ipso facto* recht op verblijf. Aan verzoekers werd op 19 december 2017 een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven waar zij evenwel geen gevolg hebben gegeven en verblijven sindsdien op irreguliere wijze in België. Daarnaast hebben verzoekers tal van andere procedures aanhangig gemaakt die stuk voor stuk werden afgesloten met een weigeringsbeslissing. Zo hebben verzoekers zes aanvragen om machtiging tot verblijf ingediend op grond van medische redenen, die allen negatief werden afgesloten. Verzoekers hebben tevens reeds twee voorgaande aanvragen ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die negatief werden afgesloten. De gemachtigde wijst erop dat de duur van de behandeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf geen criterium vormt voor een machtiging tot verblijf. Verzoekers werden immers op geen enkel moment gemachtigd tot verblijf. De gemachtigde oordeelt dat de duur van het (illegaal)verblijf en hun integratie hen niet beletten om zich te richten tot de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post voor het indienen van de aanvraag om verblijfsmachtiging.

Het loutere gegeven dat verzoekers niet akkoord gaan met de gedane beoordeling en aangeven de feiten in hun dossier anders te beoordelen, betekent nog niet dat de beoordeling van het bestuur steunt op onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen. Evenmin wordt hiermee enig kennelijk onredelijk of onwettig handelen aangetoond.

Verder wordt in de bestreden beslissing met betrekking tot de door hen aangehaalde elementen en in het verzoekschrift herhaalde elementen het volgende gemotiveerd:

“De door hen gevolgde Nederlandse taallessen situeren zich op het niveau NT2 Breakthrough (attest dd. 17.08.2011) en daarenboven bewijzen ze hun inschrijving voor het niveau Waystage 2011-2012. De door de betrokkenen aangetoonde gevolgde Nederlandse taallessen situeren zich met andere woorden op het Breakthrough-niveau, dus op de 1ste drempel van het overlevingsniveau. We merken op dat dit het laagste niveau is dat een anderstalige kan beheersen. De betrokkene heeft niet op objectieve wijze, aan de hand van schoolattesten van erkende onderwijsinstellingen, aangetoond dat hun kennis van het Nederlands inmiddels geëvolueerd zou zijn. Nergens uit blijkt dat de betrokkenen op heden nog steeds Nederlandse taallessen zouden volgen. Bijgevolg kan hun kennis van de Nederlandse taal niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid.

De verzoekers halen hun werkbereidheid in een knelpuntberoep aan alsook hun tewerkstellingsbeloften, uitgaande van een hoteleigenaar. Ze leggen voor hen beiden interimcontracten en -loonfiches voor van de periode 2012 en 2013. Hun werkwillegheid en de elementen van tewerkstelling, kunnen echter niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het is de betrokkenen na de afsluiting van hun asielprocedures immers niet langer toegestaan om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. Daar tegenover staat dat de verzoekers niet aantonen dat zij in het herkomstland geen inkomsten uit arbeid zouden kunnen halen om te voorzien in de eigen levensbehoeften en die van hun kind.

Dat hun kind in België werd geboren op (...)2018 en alhier sedert 25.02.2020 ingeschreven is in de kleuterschool, wijzigt niets aan de verblijfstoestand van dit kind. De verzoekers stellen dat hun kindje geen band heeft met het thuisland en de taal van het thuisland niet zou kennen. De betrokkenen hebben, tegen beter weten in, ervoor gekozen om tot op heden verder in ons land te verblijven, waarbij ze het schoolbezoek van hun kindje moedwillig hebben laten opstarten, en plaatsvinden, ook wat dit schooljaar betreft, tijdens dit irreguliere verblijf, waarbij ze nog steeds pogen om de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen. Zodoende schaden ze het hoger belang van hun kind. Bijgevolg, dat hun kind schoolgaande is, vormt geen buitengewone omstandigheid en verantwoordt dus niet dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9 bis van de wet in België wordt ingediend. De betrokkenen hebben de situatie aan zichzelf te wijten door zich in precair verblijf te installeren. De betrokkenen brengen trouwens geen enkel element aan, dat aantoonde dat een scholing niet in het herkomstland kan verkregen worden. Bovendien vergt die scholing klaarblijkelijk geen bijzonder onderwijs, noch een infrastructuur die niet ter plaatse aanwezig zou zijn. Ze tonen niet aan dat het de taal van de ouders niet zou kennen, wat op zich tamelijk ongeloofwaardig is. Het gaat hier om een jong kind, dat wel degelijk een band heeft met het herkomstland, daar het dezelfde nationaliteit heeft als de ouders, en van wie redelijkerwijze mag verondersteld worden dat het zich vrij gemakkelijk zal kunnen aanpassen bij een terugkeer naar het herkomstland. Een verblijfsweigering schaadt het hoger belang van het nog zeer jonge minderjarige kind niet. Het is immers in het belang van het kind dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat het samen met de ouders, met wie het een gezin vormt, gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De huidige beslissing geldt aldus voor het hele gezin. Zodoende is er geen schending van Artikel 8 van het EVRM.

De betrokkenen wijzen op hun vrienden- en kennissenkring, waarbij ze de getuigenis van buren, kennissen, vrienden alsook een getuigenis van de burgemeester en een brief van een maatschappelijk werkster van het OCMW voorleggen.

Deze elementen tonen niet aan dat de betrokkene verhinderd zouden zijn om af te reizen en hun aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen volgens de door de wet voorgeschreven wijze.”

Verzoeker laten na het motief dat de aangehaalde elementen hen niet verhinderen af te reizen en hun aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen volgens de door de wet voorgeschreven wijze, te weerleggen.

De Raad wenst er nog op te wijzen dat de beoordeling van het bestuur in overeenstemming is met de rechtspraak van de Raad van State, waarin reeds zeer duidelijk is gesteld *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Inzake de ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag, wijst verweerder op de vaststellingen die reeds werden gedaan in het kader van de procedures voor het verkrijgen van internationale bescherming. Verweerder stelt vast dat verzoekers in dit verband geen nieuwe elementen aanbrachten, zodat geen andere beoordeling is gewettigd. Bovendien merkt de gemachtigde op dat verzoekers tijdens hun asielprocedure een aliasidentiteit hebben gebruikt dat ze bij de huidige procedure paspoorten met andere identiteitsgegevens voorleggen, zodat er van de geloofwaardigheid bij hun oorspronkelijke vluchtrelaas helemaal niets meer overeind blijft. Hij oordeelt ten slotte dat verzoekers geen begin van bewijs naar voor hebben gebracht dat zij persoonlijk zouden moeten vrezen voor behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag en zij zich beperken tot een algemene bewering zonder deze toe te passen op hun eigen situatie.

Rekening houdend met de door verzoekers in hun aanvraag ingeroepen elementen is verweerder dus concreet nagegaan of er, bij een terugkeer van verzoekers naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag, sprake kan zijn van behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Hij heeft concreet geduid waarom volgens hem zulks niet blijkt. Er is geen sprake van dat verweerder *‘automatisch’* zou hebben besloten tot het onontvankelijk verklaren van de aanvraag, zonder werkelijk onderzoek in het licht van deze verdragsbepaling of zonder motivering hieromtrent.

Verzoekers laten na concrete argumenten naar voor te brengen ter weerlegging van de door verweerder in zijn beslissing gedane vaststellingen. Zij tonen niet aan dat enig concreet ingeroepen element hierbij

ten onrechte niet in rekening is gebracht of verweerder steunt op onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen.

Voor zover verzoekers nog betogen dat verweerder *“zich ervan [diende] te vergewissen dat verzoekende partijen geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van hun asielaanvraag, op een mensonterende behandeling zullen ondergaan”* bij een terugkeer, herhaalt de Raad dat het aan verzoekers toekomt om een dergelijk risico aan te tonen met een begin van bewijs, *quod non in casu*. Verzoekers kunnen verweerder niet verwijten dat hij geen uitvoerig eigen onderzoek opstart, wanneer zij in gebreke blijven een begin van bewijs ter zake naar voor te brengen. Uit voorgaande bespreking blijkt duidelijk dat verweerder heeft gemotiveerd aangaande de ingeroepen vrees, maar dat hij heeft geoordeeld dat verzoekers zich enkel beroepen op een algemene situatie en geenszins met een begin van bewijs aantonen dat zij persoonlijk enige vrees zouden moeten hebben. De gedane beoordeling wordt niet onderuit gehaald.

Verzoekers stellen nog dat er sprake is van een *“verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid gezien deze in het verleden anders werd ingevuld”*, minstens dat de *“afwijkende invulling der discretionaire bevoegdheid in gene mate afdoende wordt verantwoord”*. Verzoekers laten na te verduidelijken wat ze hiermee juist bedoelen. Waarschijnlijk betreft dit de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekers actueel niet langer dienstig kunnen verwijzen naar de vroegere instructie van 19 juli 2009, omdat deze werd vernietigd door de Raad van State en de criteria hiervan dus niet meer van toepassing zijn.

Andermaal geven verzoekers er weliswaar blijk van te volharden in hun standpunt, maar zonder dat zij dan de moeite nemen om in te gaan op de voorziene motivering en het onwettig of kennelijk onredelijk karakter hiervan met concrete argumenten aan te tonen.

De vaststelling dringt zich op dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde onder meer omdat *“de aangevochten instructie bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielaanvraag en de duurzame lokale verankering in België, als buitengewone omstandigheden kwalificeert, terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland, wordt ingediend; dat aldus het onderscheid wordt opgeheven tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te bekomen; dat de bestreden instructie het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen;”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Door zijn beleid bij te stellen en nauwgezet de ingeroepen buitengewone omstandigheden te onderzoeken, heeft verweerder geenszins zijn discretionaire bevoegdheid verkeerd ingevuld, zoals verzoekers ten onrechte voorhouden.

Er dient te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest van 10 oktober 2012 met nr. 220.932, uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om alsnog de criteria van de instructie toe te passen. In geen geval kan verweerder een aanvrager ontslaan van de wettelijke vereiste van het aantonen van buitengewone omstandigheden.

Het gegeven dat in het verleden mogelijk personen zijn gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België zonder dat buitengewone omstandigheden werden aangetoond, betekent niet dat verweerder actueel de wet kan of moet miskennen. Voor elke voorliggende zaak dient verweerder individueel na te gaan of al dan niet buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, vooraleer kan worden overgegaan tot een beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag. In een individuele beslissing tot onontvankelijkheid volstaat de motivering waarom in het voorliggende geval de ingeroepen buitengewone omstandigheden niet aanvaardbaar zijn.

Verzoekers betogen dat de door hen aangehaalde elementen van sterke sociale binding en verregaande integratie niet afdoende werden beantwoord. Zij menen dat hun aanvraag is afgewezen zonder echt onderzoek.

In tegenstelling tot wat verzoekers thans voorhouden, blijkt uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing, dat voor elk van de ingeroepen buitengewone omstandigheden werd onderzocht of zij aanvaardbaar zijn. Verzoekers tonen niet aan dat een door hen ingeroepen buitengewone omstandigheid ten onrechte niet is onderzocht. Zij brengen geen concrete argumenten aan ter weerlegging van de motivering zoals deze telkens werd voorzien.

Waar verzoekers verwijzen naar de huidige coronapandemie en het reisverbod dat werd ingesteld ter bestrijding van de gevolgen van deze pandemie, om te stellen dat zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst en dat dit dan ook dient te worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid, wijst de Raad erop dat dit element niet werd aangehaald in hun aanvraag, terwijl deze dateert van 16 november 2020 en er aldus reeds sprake was van een pandemie. Verzoekers kunnen verweerder bezwaarlijk verwijten niet te hebben gemotiveerd over de pandemie en het reisverbod nu zij hebben nagelaten dit element aan te halen in hun aanvraag.

Verzoekers maken niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit hun aanvraag ten onrechte geen rekening is gehouden. Hun uiteenzetting laat ook niet toe om te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

De uiteenzetting van verzoekers laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoekers toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden achten (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel dient verder te worden opgemerkt dat hiervan slechts sprake kan zijn indien verzoekers met feitelijke en concrete gegevens aantonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld. Verzoekers blijven op dit punt in gebreke. Zij tonen een schending van het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel niet met concrete argumenten aan.

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dienen verzoekers aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in hun land van herkomst een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Verzoekers moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). In het kader van de voorgaande bespreking werd reeds vastgesteld dat, zoals verweerder correct heeft vastgesteld, verzoekers in gebreke zijn gebleven met een begin van bewijs aan te tonen dat zij persoonlijk behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM dienen te vrezen bij een terugkeer naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag. Een schending van deze verdragsbepaling bij het nemen van de bestreden beslissing wordt niet concreet aannemelijk gemaakt.

Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient ten slotte te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451).

Verzoekers voeren weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen ernstig grief ontleend aan deze verdragsbepaling aannemelijk maken.

De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN